

Čís. 3316.

Otázku, který trest jest vyšší (§ 267 tr. zák.), jest posuzovati předem podle druhu a pak podle míry trestu, kterým zákon ohrožuje trestný čin.

Předpis § 460 tr. zák. stanoví vyšší trest než § 506 tr. zák.

Ustanovením § 267 tr. zák. není řešena otázka, který nejnížší (nejkratší) trest musí, nýbrž jen otázka, který největší (nejdelší) trest může býti při souběhu trestných činů uložen; onen předpis je porušen (z trestní moci ve smyslu § 281 čís. 11 tr. ř. vykročeno) jen tehdy, uloží-li soud trest, který jest větší (delší) než činí vrchní hranice nejpriznivějšího ze zákonných ustanovení dotčených souběhem souzených deliktů.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1928, Zm I 278/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 3. března 1928, pokud jím byl obžalovaný pro přestupky podvodu podle §§ 197, 461 tr. zák. a zmrhání pod přípovědi manželství podle § 506 tr. zák. odsouzen podle §§ 267, 460 tr. zák., § 6 zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 Sb. z. a n. a čl. I zákona ze dne 21. prosince 1925, čís. 257 Sb. z. a n., za použití §§ 266 a 260 b) tr. zák. do tuhého vězení na jeden týden, zostřeného jedním postem.

Důvody:

Uplatňujíc důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 11 tr. ř., napadá zmateční stížnost rozsudek soudu první stolice, protože uložil obžalovanému pro přestupky podvodu podle §§ 197, 461 a zmrhání podle § 506 tr. zák. vzhledem na § 267 tr. zák. podle § 460 tr. zák. trest tuhého vězení jednoho týdne, zostřeného jedním postem, a žádá, by byl trest vyměřen podle § 506 tr. zák. Stížnost není v právu. Podle prvního odstavce § 267 tr. zák. jest, spáchal-li obžalovaný několik přestupků tímž rozsudkem souzených, použití onoho trestního zákona, který stanoví mezi těmito trestnými činy nejvyšší trest, avšak přihlížejíc k ostatním činům. Otázku, který trest jest vyšší, jest posuzovati předem podle druhu a pak podle míry trestu, kterým zákon ohrožuje trestný čin. Na přestupek zmrhání stanoven je v § 506 tr. zák. trest tuhého vězení od jednoho měsíce do tří měsíců, na přestupek podvodu v § 460 tr. zák. trest prostého nebo tuhého vězení od jednoho týdne do šesti měsíců. Proto není důvodné pochybnosti, že vyšší trest stanoví z obou míst zákona předpis § 460 tr. zák., zvláště, když se podle dalšího ustanovení tohoto § má vězení, tudíž po případě i tuhé vězení podle okolností ještě zostřiti, kdežto v § 506 tr. zák. o takovém zostřování není řeči. Správnosti tohoto názoru není na újmu okolnost, že spodní hranice trestní sazby § 506 tr. zák. činí jeden měsíc, spodní hranice trestní sazby § 460 tr. zák. jen jeden týden.

Ustanovení § 267 tr. zák. jest částí zákonné úpravy ukládání trestu za sbíhající se trestné činy a — stejně jako § 34 a první odstavec § 35 tr. zák. — projevem, že platí pro obor trestního zákona zpravidla zásada zstření trestu, z níž ovšem připouští zákon výjimky, v § 50 ve prospěch zásady absorbční, a v druhých odstavcích §§ 35, 267 ve prospěch zásady kumulační. Ustanovením § 267 tr. zák. není tudíž řešena otázka, který nejnižší (nejkratší) trest musí, nýbrž jen otázka, který největší (nejdelší) trest může býti při souběhu trestných činů uložen, takže jest předpis § 267 tr. zák. porušen a v rozporu s ním po rozumu § 281 čís. 11 tr. ř. z trestní moci vykročeno jen tehdy, uloží-li soud trest, který jest větší (delší), než činí vrchní hranice nejprísnějšího ze zákonných ustanovení dotčených souběhem souzených deliktů. Otázku, zda byl uložen trest nepřipustně nízký (krátký), jest řešiti s hlediska jiných ustanovení hmotného práva trestního, upravujících právo soudů, mimořádně zmírniti nebo zaměnit tresty. Porušení těchto předpisů však stížnost ani netvrdí a ani s pochybeného svého hlediska, že trest bylo vyměřiti podle § 506 tr. zák. tvrditi nemůže, jelikož byl soud, používaje §§ 260 b) a 266 tr. zák., jichž podle rozhodovacích důvodů použil, oprávněn vyměřiti trest i pod spodní hranicí § 506 tr. zák. Budiž připuštěno, že onen výklad § 267 tr. zák. činí aspoň pochybným, zda přísluší obžalobci v případě, že byl na přestupky §§ 461 a 506 tr. zák. uložen trest jednoho týdne, právo odvolání, které by mu příslušelo, kdyby byl trest uložen za jediný přestupek § 506 tr. zák. (řešení otázky lze tu ponechati stranou, ježto veřejný obžalobce nepodal odvolání, pokládaje je za nepřipustné). Než tuto nevýhodu nutno přijati jako nutný důsledek správného výkladu § 267 tr. zák., to tím spíše, že by mohla býti vykoupena jen jinou nevýhodou, k níž by vedl výklad § 267 stížností hájený, a která by se nedala srovnati se žádnou z uvedených tří zásad, totiž důsledkem, že by soud za sbíhající se přestupky §§ 461 a 506 tr. zák. nemohl uložit trest delší tří měsíců, ač by mohl uložit i trest šestiměsíční za jediný přestupek § 460 tr. zák. Nezbyvá než důvěra v soudy první stolice, že budou podle §§ 34, 35, 267 tr. zák. při výměře trestu podle příslušné trestní sazby s menší spodní hranicí náležitě přihlížeti ke sbíhajícímu se deliktu s větší spodní, ale menší vrchní hranicí trestní sazby, správně tedy uvažovati a hodnotiti, že pachateli přitěžuje podle §§ 44 a 263 písm. l) tr. zák. okolnost, že spáchal kromě trestného činu, který určuje trestní sazbu, další čin trestný, na který stanoví zákon jako pravidelnou nejmenší odvetu větší trest, než který jest nejmenším podle sazby oné, — a že takto ona nevýhoda obžalobcova v určitém případě nebude jeviti povážlivých důsledků. Jak dovozeno, je stížnost bezdůvodná a slušelo ji proto zavrhnouti.

Čís. 3317.

Z mezí obžaloby jest ve smyslu § 281 čís. 8 tr. ř. vykročeno, uznal-li soud obžalovaného vinným skutkem, k němuž obžaloba nesměřovala, nikoliv, podřadil-li skutek obžalobou stíhaný pod jiný zákon trestní, než který naznačoval obžalobce (§§ 262, 267 tr. ř.).